

POLJUB

Boro Kostanek

Svetlobe so se pognale iz tebe in odprla si predore, da je zasula noč tvoja usta. Dala si mi svojo temo, zavalila sva hlode sanj pod zglavje, s suhim žitom sva rasla v mokroto, se odela v pokoj počiva-jočih vod. Na perutih brez krmila, brez zavor, brez jadrnic, na golih in tako čudnih plavutih usten sem se spustil v tvoja domovanja.

Razodela se mi je tvoja pokrajina. Velike ravni, neprehodne daljave, globeli in razkošno ržen svit nad hribi, polrazcvela drevesa ob poteh, pomoli, hiše. Pozibavajoče se strmine in pogorja, pobočja neba, magma oblakov. Začarana okrilja čada na planinah, ki so paša osamelim grmom.

Razen mojih korakov ni nobenih ptic na poti. Mimo stanovanj kozolcev, senikov in bodičja si vijem stezo v rahle kuclje. Od mene terjajo jutra, ampak moje roke so prazne svitnega klitja v njivo dneva, brez blazin mračenja so in brez juter. V počitku snidenja so predane tebi. Pijan sem te, pijan suhega vresja, sežganega na tnalu ust, pijan poti do tebe. In vedno bolj divjajo orli mojih rok, ko se povzpenjajo v pečine, zavzemajo skalovja, se v teku dotikajo ostrih čeri, otipavajo z živalmi prstov rumena zapestja v razpokah utripajoče zemlje.

Saj ni mogoče dopovedati skalovju svoje žalosti, saj ni mogoče živiti porabljenega čela s kamni, saj ni mogoče srcu dihati s čermi. In vendar razprostirajo roke neprestano svoja žalovanja po pečinah, in vendar namakajo moje čelo v skalovje, in vendar rosijo na pritlikovje odrgnjeno srce. Slušaj skala žalno tožbo mojih rok. Daj, da se bodo moja usta nestrto povrnila in strgaj mi roke. Ne strgaj mi ust na kose. Daj, da se povrnejo z noči na tihi prag dekliških ust, pred mehka domača vrata, ki se odpro v mlado jutro ne težko kot zapahi stolnice, temveč sproščeno za polet v davne kolobarje sonca.

Vrnila sva si sposojeni telesi, dala spotenim ustnicam, da so spet shodile, se izvevale iz oklepov. In glej, dobrotna skala mi je strgala roke in mi pustila usta. Da bodo dalje žalovala v zborni liberi macesnov.

MRTVI BUS

Boro Kostanek

Rjavolični šolarki s telesci dveh rženoških debelc, s prgišči med klopni nakradenega, strastno zaživelega in še zdaj rahlo pričujočega izživljanja v steblih rok, s trzanjem telesc v komaj občutenem vetru,